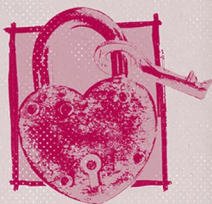

DIVOKÁ LÁSKA

SÉRIA ROSE HILL

NAJSLADŠIE
OVOCIE
JE TO ZAKÁZANÉ

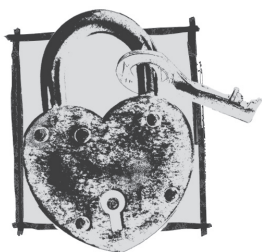
AUTORKA BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

ELSIE SILVER

ELSIE SILVER

DIVOKÁ

LÁSKA

Preložila Hana Bojmírová

IKAR

Elsie Silver
WILD LOVE

Copyright © 2024. WILD LOVE by Elsie Silver
The moral rights of the author have been asserted.

Translation © 2025 by Hana Bojmírová

Cover design © Books and Mood

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0571-6

*Pre všetky ženy, ktoré prišli na to,
že keď je niečo vcelku dobré, v skutočnosti to nestačí.
A pre tie z vás, ktoré stále hľadajú viac.
Je to tam. Nájdete to. A ak nie, nebojte sa.
Vždy je tu Ford Grant.*

1. KAPITOLA

Ford

„*Forbes* ťa vyhlásil za najpríťažlivejšieho miliardára na svete.“ Môj najlepší kamarát Weston Belmont mi tento titul oznámi s mimoriadnym štýlom, len aby sa mi vysmial. Vďaka nemu to znie, akoby som bol striptér a chystal sa vystúpiť na pódium.

Ignorujem ho a sústredím sa na vybaľovanie škatule s čistiacimi prostriedkami pri svojich nohách.

„Ford,“ zamáva lesklým časopisom. „Toto je šialené.“

Pohľadom sa presuniem k Westovi a pozriem naňho tak bezvýrazne, ako len dokážem. Rozvaľuje sa na stoličke s vysokým operadlom a nohy má vyložené na mojom stole. Z podrážok mu odpadáva špina a robí tu ešte väčší bordel.

„Je to šialené, okej,“ podopriem si ruky v bok a otočím sa, aby som si prezrel starú stodolu, ktorá bude sídlom môjho nového nahrávacieho štúdia a produkčnej spoločnosti. Síce ju nazývam stodolou, ale je to skôr prázdna zaprášená hospodárska budova.

Z hrdzavých dier v podlahe som usúdil, že tu kedysi boli boxy pre kone. Teraz je to z väčšej časti veľký špinavý otvorený priestor s malou kuchynkou pri vchodových dverách, ktorá je od zvyšku oddelená dlhou úzkou chodbou. Tak či onak, nachádza sa len kúsok od hlavnej

budovy farmy na rozľahlom pozemku so svahovitým terénom, priamo na okraji mestečka Rose Hill.

A keď otvoríte dvere starej stodoly, výhľad nie je o nič menej výnimočný. Na spodnej hranici pozemku sa nachádza jazero, ktoré z oboch strán lemujú borovice, takže to pôsobí ako súkromná oáza. Malé horské mestečko je vzdialené len päť minút cesty naspäť. A okrem neho sú tu už len rozoklané hory, ktoré sa tiahnu kilometre a kilometre nedotknutou kanadskou divočinou.

Je to nádherné miesto. Ale všetko na pozemku pustne. No zároveň má obrovský potenciál, ktorý vidím jasne ako deň. Elegantné domčeky pre umelcov. Starožitný nábytok. Vypadáajúci Wi-Fi signál. Žiadni bulvární novinári.

Rose Hill Records. Pomenované podľa mesta, ktoré som si obľúbil.

Vyprodukoval som *jeden* úspešný album a teraz ma to láka znova. Chcem si to zopakovať a našťastie pre mňa je tu dosť umelcov, ktorí by so mnou chceli spolupracovať. Som nadšený z toho, že môžem byť každý deň kreatívny. Každý deň počúvať hudbu. Každý deň priniesť do tohto sveta novú pieseň.

Najmä ak to bude *tu*.

Rose Hill je perfektné miesto na to, aby som si tu vytvoril domov a začal podnikať s tým, po čom som vždy túžil.

Bude to moje útočisko, kde nemusím nosiť naškrobený oblek ani sa zodpovedať akcionárom, ktorých nezaujímá nič iné ako konečný finančný zisk. Alebo sa dať prenasledovať tlačou kvôli vyjadreniu k titulu *Najpríťažlivejší miliardár na svete*, akoby to bol nejaký druh korunovačného úspechu.

„Píše sa tu, že si sa k tomu odmietol vyjadriť.“

Keby vyhlásili za najpríťažlivejšieho miliardára na svete Westa, vyťažil by z toho všetko, čo by sa dalo.

Ale ja? Odmietnem sa vyjadriť a odídem do malého mesta, kde môžem celkom sám začať s úplne novým podnikom. Nenávidím pozornosť.

„Vlastne som im k tomu dal jeden komentár. Ešte predtým, ako som povedal, že k tomu neposkytujem žiadne oficiálne vyhlásenia.“

West si odfrkol. „Och, tak toto bude dobré.“

Trhlo mi kútikom pier. Chápe to. Pozná ma lepšie než ktokoľvek iný. „Povedal som im, že som sotva miliardár a to, že som atraktívnejší ako ďalších dvetisícpäťsto ľudí na zozname, je len zhoda náhod. Chcu napísať článok o najmenej zaujímavom aspekte môjho života. Takže žiadny komentár, pretože tento úspech si ho nezaslúži. Konvenčne pekný, bohatý chlapík hovorí *kurva, to teda nie*, ďakujem.“

„Skutočne podivné, že toto tvoje očarujúce vyjadrenie nechceli uverejniť, Ford. Z toho zostáva rozum stáť.“

Pokrčím plecami a ignorujem ho. Rozprávanie o peniazoch mi je nepríjemné. Celý život som ich mal nadbytok a teraz som strávil príšerne veľa času v spoločnosti ľudí, oproti ktorým pôsobí moje detstvo mizerne. Nikdy som nepovažoval bohatstvo za obzvlášť pôsobivú vlastnosť u nikoho, koho som stretol. Vlastne skôr naopak. Keď máte veľa peňazí, ľudia sa pri vás správajú inak, a ak budete až príliš posadnutý vlastnými peniazmi, ľahko sa z vás môže stať poriadny hajzel.

Prečo by chcel niekto čítať článok o tom, aký bohatý je nejaký chlap?

Pravda, v žiare reflektorov som sa nikdy nepretŕčal. Príveľa pozornosti spôsobuje, že som nevrlý a sarkastický, a bolo mi povedané, že je to *hrubé* alebo *necitlivé k spo-*

ločenským pravidlám. Nie som si istý, či by som to nazval až tak. Skôr by som to označil za priamočiarosť. Navyše ľudia sa urážajú príliš ľahko. Na rozdiel od Westa nepôsobím ako sympatický človek. Som si toho vedomý, ale nijako zvlášť sa netrápim tým, aby som to zmenil. Každý, kto ma skutočne pozná, vie, aký naozaj som. A nekazím si spánok pre názory tých, ktorí ma nepoznajú.

Zohnem sa, zoberiem prachovku a prejdem cez miestnosť. Moje šnurovacie čížmy zadunia na odretej drevenej podlahe, kým sa vlečiem k historickej liatinovej peci v rohu. Priestor pod ňou vyplňajú pavučiny a obhorené polená a napadne mi, ako dlho tam asi sú. Kto ich tam dal a aký príbeh by mohli porozprávať? Keby neboli takým trápením pre oči, nechal by som ich tam. Úprimne povedané, cítim sa trochu ako mestský karierista, ktorý sem vtrhol, aby všetko vynovil a naleštil.

Mohol by som najat' človeka, aby urobil tieto hrubé práce za mňa, ale zamestnať niekoho, komu môžem dôverovať, mi pripadá ako príliš strmý kopec na to, aby som ho zdolal. Navyše v tom, že niečo vybudujem vlastnými rukami, vidím istý pôvab. Áno, mám peniaze, no *nepotrebujem* ich míňať, keď som schopný to zvládnuť sám. Keď mám ambície a odhodlanie.

Tvrdá práca – to ma priviedlo k tomu, že som sa stal majiteľom jedného z najrušnejších barov v Calgary, kde sa dá vychutnať živá hudba. Preto som nakoniec založil aplikáciu na streamovanie hudby, ktorá katapultovala moje bankové konto do nepríjemnej stratosféry. Môj otec mal veľa peňazí, veľa konexií a mohol mi ľahko pomôcť – no neurobil to. Bol odhodlaný, že nás so sestrou za každú cenu naučí, akú hodnotu majú peniaze.

Ale čomu budú odteraz pripísané všetky moje úspechy? Peniazom. Konexiám. *Šťastiu*. A ja na šťastie neverím.

„Čo je to vôbec za fotku?“ West na druhej strane miestnosti zdvihne časopis do vzduchu. „Vyzeráš, akoby si sa skrýval za zdvihnutým golierom svojho saka.“

„Skrýval som sa.“

„Prečo?“

Bože, pomôž mi. Jeho zvrátené čelo a naklonená hlava mi prezradia, že je skutočne zmätený. Niekomu ako on nedáva zmysel, prečo by som si tú pozornosť neužíval. Je ako z iného sveta, zábavný, zasraný šoumen – a to mám na ňom rád. West má dobré srdce a je nesmierne spoľahlivý. Je úprimný vo svete, kde väčšina taká nie je. Keď ma ako decko našiel pri jazere s knihou, začal sa so mnou rozprávať, akoby sme sa poznali. A odvtedy neprestal, hoci by sme boli asi tá posledná dvojica, ktorú by niekto tipoval za priateľov. Je medzi nami niečo, čo jednoducho... vytrvalo.

A to už dvadsať rokov.

„Pretože som nechcel, aby ma fotili. Nemám to rád.“

„Prečo? Potrebuješ, aby som ti povedal, aký si pekný chlap?“

Vysmial som sa tomu. „Pretože som kráčal ulicou, aby som si zašiel so sestrou na kávu, nie preto, aby som sa zúčastnil na fotení.“

Zachechce sa. „Zabilo by ťa, keby si sa usmial?“

„Áno.“ S prachovkou v ruke hľadím na kozub a snažím sa vymyslieť, ako, dočerta, stihnem všetko, čo som si dal na zoznam.

„Na tú pec budeš potrebovať lopatu. Nie prachovku.“

„Ďakujem, West. Som taký rád, že si nablízku, aby si vyjadril svoj názor.“

Prehnane si povzdychne. „Bude to ako za starých čias. Len ty a ja a problémy, do ktorých sa dostaneme.“

„Do problémov si sa dostával ty. Ja som sa pozeral.“

„Pamätám si, ako sa Rosie motala okolo a celý čas do teba dobiedzala. Bože, nikdy som na ňu nebol pyšnejší.“

Pri zmienke o jeho sestre sa mi napne telo. *Rosalie*. Nevidel som ju už desať rokov, napriek tomu mi stuhnú plecia.

Otočím sa tvárou k Westovi. „Nemá teraz magisterský titul a nejakú nóbl prácu vo Vancouveri?“

Viem, že má. Občas si ju vyhľadám na nete – len aby som sa uistil, že je šťastná, samozrejme. West sa o nej niekedy pri našich rozhovoroch zmieni, ale nikdy nejde do detailov. Všetko sú to len všeobecné reči, povrchné novinky. Ale prečo by vôbec svojmu najlepšiemu priateľovi rozprával viac o svojej mladšej sestre, ktorá sa zbali-la a odišla žiť do veľkomesta?

Lepšie sa nepýtať.

Mávne rukou, akoby preňho bolo najväčším životným výkonom to, že Rosie ako tínedžerka vedela chrliť jedovaté poznámky. „To boli tie najlepšie letá. Vždy som býval riadne sklesnutý, keď si sa po prázdninách vrátil do školy v meste.“

Aj ja som to nenávidel. Späť do veľkomesta, späť do školy k deckám, ktoré sa ku mne – na rozdiel od Westa – správali, akoby som sa od nich líšil. Späť k tlaku vyplývajúcemu z toho, že som synom jedného z najznámejších gitaristov na svete. Rose Hill pre mňa v detstve predstavoval obľúbený únik a zdá sa, že sa na tom nič nezmenilo ani v mojich tridsiatich dvoch rokoch. Akoby sa tu zastavil čas. Nikto sa k vám nespráva, akoby ste boli bohatí, slávni či nejako mimoriadne výnimoční. Každý sa jednoducho stará o seba. Čerstvý horský vzduch zrejme dodáva ľuďom nadhľad, ktorý tým z mesta chýba.

Ale moja náklonnosť k tejto oblasti je viac než len to. Priťahuje ma to sem na oveľa hlbšej úrovni. Ťahá ma to k spomienkam, ktoré toto miesto uchováva.

„No, tento rok kvôli tomu nebudeš musieť plakať, West. Oficiálne si tu so mnou uviazol.“

Hodím prachovku späť do škatule a zmierim sa s tým, že ak tu chcem v dohľadnom čase nahrávať, možno si budem musieť niekoho najatť, aby mi pomohol toto miesto sprevádzkovať. Hlavný dom je už obývatel'ný – sám som ho cez zimu kompletne zmodernizoval –, ale táto budova je na tom oveľa horšie.

„Kurva, tak to hej. Dostanem ťa do svojho bowlingového tímu.“

„Nie. V žiadnom prípade. Povedal si mi, že je to večer fotrov, a ja nie som ničí foter.“ Kopnem špičkou do niečoho, čo som považoval za mŕtveho chrobáka, ale teraz som si istý, že je to myši trus. „Jedine ak pre stádo myši.“

„Nemyslím si, že myši žijú v stádach.“

„Nech je to akokoľvek, ja si zas nemyslím, že ma kvalifikujú ako fotra.“

„To je v pohode. Chodím tam len ja a Sebastian za predpokladu, že je v meste, a potom si tu ty...“

„So mnou nerátaj...“

„A ešte bláznivý Clyde.“

„Kto je bláznivý Clyde? Nemôžeš sa stále len tak potulovať po okolí a nazývať ľudí bláznami.“

„Je to chlapík, ktorý žije na opačnej strane hory – takmer ako pustovník –, pretože verí všetkým známym konšpiračným teóriám. Jeho príbehy patria medzi moje najobľúbenejšie. A on sám sa predstavuje ako bláznivý Clyde, takže nechám na teba, aby si ho opravil.“

Zažmurkám. Znie to ako moja nočná mora.

„Nebudem s tebou chodiť na posratý bowling, West.“

Vysmeje sa a môj odpor odbije šmahom ruky. „To hovoríš teraz. Ale aj v detstve si vždy odmietal moje výmysly. A potom si bol pri tom. Emo vlasy padajúce do očí, veľké okuliare.“ Usmeje sa na mňa, dokonalé biele zuby sa mu jasne lesknú v drsnom strnisku. „Náladový úškrn na tvári. Pravdepodobne nejaká obskúrna kniha poézie zovretá pod pazuchou.“

Nemôžem si pomôcť, ale pri jeho presnom opise sa rozosmejem a pokrútim hlavou. „Chod' do riti, Belmont.“

„Pozri sa na seba teraz...“

Namierim naňho ukazovák. „Neopováž sa to povedať.“

Otvorí ústa a rukami urobí prudký dramatický oblúk vo vzduchu. „Najpríťažlivejší miliardár na svete.“

„Nenávidím ťa.“

„Nie. Miluješ ma. Som slnkom pre tvoju mrzutosť.“

Stiahnem obočie. „Čo?“

„To mám z romantických kníh...“

Preruší ho klopanie na dvere. Obaja sa otočíme a pozrieme na druhú stranu stodoly smerom k vratkým vchodovým dverám v úzkej chodbe, ktorá sa prudko stáča do kuchynky.

„Kto by to mohol byť?“ zašepká West, akoby sme mali problém.

Možno máme. V meste som len krátko, pracujem na hlavnom dome, takže netuším, kto to môže byť. Moja sestra Willa by sem vtrhla bez ohlásenia. Rodičia by zavolali. Môj najlepší kamoš sedí oproti mne.

Pravdou je, že nemám nikoho iného, komu by na mne záležalo natoľko, aby sa vydal na takú dlhú cestu.

Okruh ľudí okolo seba udržiavam úzkym a dôverujem len málokomu. Krása Rose Hill spočíva aj v tom, že bulvárni novinári nestrávia celý deň jazdou, aby *možno* získali záber.

„Neviem.“ Pokrčím plecami, West vypúli oči ako sova a rovnako ako ja mykne plecami.

Ďalšie zaklopanie.

„Počujem vás tam šepkať,“ ozve sa z druhej strany drevených dverí ženský hlas, ktorý nepoznám. Moja myseľ najprv smeruje k Rosie, ale tento hlas znie príliš mlado na to, aby to bola ona. S ťažkým povzdychom sa tam vyberiem a trhnem dverami.

Predo mnou stojí dievča. Má na sebe čierne roztrhané džínsy. Čierne tenisky Chuck Taylor. Voľné tričko s logom Death From Above 1979 – jednej z mojich obľúbených kapiel. V látke je niekoľko zámerne spravených dier. Uhl'ovočierne vlasy má zapletené do dvoch vrkočov spustených na plecía, doplnené rovnou ofinou zarezanou šikmo cez čelo. Celý dojem dotvára výraz, z ktorého srší nezáujem. Z prstov jej visí horné pútko ruksaku JanSport.

Netuším, koľko má rokov. Je mladá. Vyzerá na ten rozpačitý, čudný vek tesne predtým, než sa z človeka stane tínedžer – súdim podľa jej zachmúreného pohľadu a poriadnej vyrážky na brade. Prekríži si ruky na hrudi a skĺzne pohľadom z mojej tváre k nohám, potom sa pomaly vráti späť hore.

„Kto si?“ spýtam sa a nechcem znieť ako kokot. Koniec koncov, je to len dieťa.

Zovrie pery a jedenkrát pomaly zažmurká. „Tvoja dcéra, kokot.“

Teraz je rad na mne, aby som pomaly zažmurkal. Počujem, ako sa Westova stolička posunie po tvrdom dreve a jeho ťažké kroky sa blížia k nám.

„Ako prosím?“ Jej slová som zachytil, ale môj mozog nedokáže spracovať ich význam.

„Si môj otec,“ povie a zagúľa očami. „Z biologického hľadiska.“

To nie je možné. V žiadnom prípade. Už len to tvrdenie ma stavia do defenzívy. Je to na smiech.

Jeden hlúpy článok vo *Forbes* o mojom bankovom účte a šváby vylezú von. Tento príbeh poznám až príliš dobre. Je mi jej takmer ľúto. Je príliš mladá, aby na to prišla sama. Niektu ju *musel* naviesť.

„Počuj, nech sa voláš akokoľvek, neviem, čo odo mňa chceš, ale dokážem si tipnúť. Klopeš na nesprávne dvere.“

„Volám sa Cora Hollandová. Tvoje meno je Ford Grant junior a si môj biologický otec.“

„Uf, vynechaj to junior,“ zašomre West spoza mňa. „Neznáša to.“

Na svojho kamoša ani nepozriem. Namiesto toho hľadím na tú drzú sopliacku, ktorá mi priamo do tváre hovorí totálne kraviny, a snažím sa, aby sklopila zrak. Má poriadnu guráž. To sa jej musí nechať.

„Nemožné. Nikdy som nepretiahol Morticiu Addamsovú.“

Nakloní hlavu a znova zagúľa očami. Sotva zareaguje. „Fakt originálne, ty protekčné decko. Tento vtip som ešte nepočula.“ Prehrabáva sa vo svojom batohu. Samozrejme, *čiernom*. S rozmachom vytiahne hárok papiera ozdobený logom, ktoré poznám.

Spoločnosť, ktorej som odovzdal vzorku svojej DNA, aby som mohol skompletizovať rodokmeň ako darček pre mamu.

„A čo papierový pohárik?“ pokračuje. „Petriho misiku? Sterilnú skúmavku? Pretiahol si niečo z toho za pár dolárov v niektorom období svojho života?“

Cítim, ako sa mi z tváre stráca farba, obracia sa mi žalúdok a točí sa mi hlava.

Pretože áno, vlastne som to urobil.

West ma tľapne po pleci a pevne ho stisne, kým prechádza okolo mňa a smeruje von z dverí. „Nuž dobre, zrejme sa uvidíme na bowlingu.“

A potom ma tam nechá.

Samého.

S pohľadom upretým na mladé dievča, ktoré je možno moje biologické dieťa. A cítim sa, akoby som bol najnepripravenejší otec na svete.

2. KAPITOLA

Rosie

Usmejem sa na ľudí v zaplnenej zasadacej miestnosti.

Môj šéf.

Šéf môjho šéfa.

Šéf šéfa môjho šéfa.

Túto prezentáciu som chcela zvládnuť na výbornú. Myslím, že sa mi to podarilo. Nie, *viem*, že sa mi to podarilo. Podľa prázdnych pohľadov a neprítomného prikyvovania by ste si to však nemysleli. Nečakala som síce ovácie v stoji, ale pár potľapkaní po pleci by bolo fajn.

Namiesto toho je to na hranici trápnosti.

„A teda...“ Obtriem si ruky do prednej časti puzdrovej sukne, čo je znak toho, aká som nervózna. „To je môj názor na kúpu uvedeného pozemku vytvorený na základe prieskumu, ktorý som urobila.“

Ďalšie prázdne pohľady.

„Takže, ehm, ďakujem, že ste prišli na môj TED Talk,“ zasmejem sa na vlastnom vtipe, ale vyznie to krčovite a zúfalo a vo vnútri sa pri tom nahrbím.

Pozriem sa na Faye, svoju obľúbenú členku tímu administrátorov, ktorá robí zápisnicu zo stretnutia. Zovrie pery, aby potlačila smiech, a nenápadne mi ukáže palec hore.

Aspoň Stan, prezident spoločnosti a zároveň môj šéf, ma ľutuje natoľko, že sa zľahka pousmeje. Ale on sa

smeje takmer na všetkom, čo poviem. Potom si oblizne pery a civie mi na prsia.

A tak sa ešte raz rýchlo usmejem, zoberiem si zo stola pred sebou kopu papierov a ponáhľam sa na svoje miesto v zasadačke. Keď sa opriem do tvrdej opierky, vzdychnem si a uvoľním sa.

Na rad príde niekto z účtovníctva a ku mne sa nakloní Stan. Pravdepodobne aby sa pošťazoval, že kúpa ďalšieho štrkoviska bude stáť spoločnosť kopu peňazí, pričom úplne ignoruje fakt, že jej to zároveň prinesie viac peňazí.

„Bola si skvelá. Také múdre dievča.“

Pery sa mi mimovoľne skrivia, keď sa snažím potlačiť bolestivú grimasu. Také múdre dievča... až mám chuť vyvracať sa priamo na tie jeho drahé béžové nohavice. Namiesto toho prehltne žľ a rozpačito sa usmejem, akoby mi jeho povýšenecká zhovievavosť lichotila. „Ďakujem, Stan.“

Stretnutie sa vlečie v nudnej šmuhe rozhovorov, tabuliek na projektoroch a mojich pokusov presvedčiť samu seba, že si túto prácu nakoniec obľúbim. Mám príliš veľa študentských pôžičiek na to, aby som si mohla dovoliť myslieť čokoľvek iné.

Toto je tá najlepšia práca na svete!

Opakujem si to v duchu a myslím na svoju nemalú výplatu. Aká dospelá sa budem cítiť, keď sa zbavím dlhov. Som najvzdelanejší človek v rodine. Pracujem vo veľkom meste, v spoločnosti, ktorá patrí do rebríčka Fortune 500 v oblasti stavebných materiálov.

Žijem si svoj sen.

Skôr než sa nazdám, stretnutie sa skončí a väčšina ľudí opustí miestnosť – Faye mi pred odchodom zašepká do ucha „zahviezdila si“, ale ja zostávam na mieste. Stále

som najnovším zamestnancom v zasadačke, čo znamená, že po porade musím upratať. Kým to robím, Stan, ktorý sa ešte stále zdržiava pri stole, mi naznačí, aby som k nemu prišla.

„Potrebujem ťa na chvíľu, Rosie.“

„Rosalie,“ opravím ho. Pretože Stan ma nepozná dosť dobre na to, aby ma volal Rosie.

Len sa zachechce, akoby bola moja požiadavka zábavná.

Stan je najlepší šéf na svete!

Keď si to dostatočne veľakrát pomyslím, možno tomu aj uverím.

„Môžeš mi prísť ukázať na tejto mape, o ktorom pozemku si to hovorila?“ spýta sa. „Ten, ktorý hraničí s naším súčasným štrkoviskom?“

„Samozrejme.“

Keď sa postavím vedľa neho, na obrazovke notebooku má mapu so satelitnými snímkami zmenšenú až na doraz, akoby ani nevedel zistiť, v ktorej krajine sa nachádzame.

„Môžem?“ spýtam sa a ukážem na jeho myš. Prikývne a zdvihne ruky, oprie sa na stoličke, ale neuhne mi.

Nechám to tak, nakloním sa a manévrujem mapou tam, kam treba. Niekoľkými kliknutiami ju priblížim a posúvam, až kým sa na obrazovke neobjaví obrys spomínaného pozemku.

„Je presne tu.“ Ukážem naň práve vo chvíli, keď pocítim na zadku ruku.

Jeho ruku.

V šoku z kontaktu a absolútnej drzosti tohto muža úplne zmeraviem. Mohol by povedať, že sa dotýka mojej kostrče alebo niečo rovnako absurdné, ale potom mi veľkou mäsitou dlaňou prejde nižšie po zadku. Prsta-

mi prechádza po strede a chystá sa doň zaboriť, keď sa prudko otočím a s tresnutím mu ruku odhodím.

Má tú drzosť, že na mňa vypleští oči ako malé decko, akoby bol nevinný. Naštve ma to.

On ma naštve.

Z priateľskej Rosie sa zmením na kurva-ja-ťa-zabijem Rosie. Napokon, nevyrastieš ako jediná sestra chlapa, akým je Weston Belmont, a nevkročíš do dospelosti bez toho, aby ti aspoň kúsok tej bojovnej povahy nezostal.

Plecia mi stuhnú a môj hlas je ľadovo strohý. „Stan, keby som chcela, aby si sa ma dotýkal, povedala by som ti to.“

„Rosie...“

„Ale teraz to budem musieť nahlásiť na personálnom. Si prasa.“

Očividne je ohromený mojimi slovami, prudkosťou, s akou si beriem veci a rútim sa k dverám.

Človek by si myslel, že sa ospravedlní, bude prosiť o milosť, no on namiesto toho povie: „Personálne oddelenie má dovolenku. Budeš musieť počkať do zajtra.“

„Vyzeráš unavený.“

Ryan sa vypotáca z našej spálne a ospalo sa na mňa usmeje. Čakám, že v žalúdku ucítim motýliky, ale nič také sa nestane.

„Som,“ odvetí a okamžite zamieri ku kávovaru.

Netuším, kde bol včera večer. Po tom, čo som ešte do noci pobehovala po kancelárii a dokončovala prácu, som sa vrátila do prázdneho bytu. Personálne bolo naozaj zatvorené – viem to, pretože som niekoľko-krát prešla popri ich kanceláriách, čo len zhoršilo moju úzkosť.

Keď som prišla domov, otvorila som si fľašu vína a dívala sa na mesto. Pod čiernou oblohou zahalenou

mrakmi a v nekonečnom mrhnutí, typickom pre západné pobrežie, sa po mokrých uliciach centra Vancouveru prepletali autá s tichým šumivým zvukom, ktorý bol takmer upokojujúci. Potom som si dala na večeru misku pukancov a premýšľala o svojom živote.

Väčšina žien by si robila starosti, kde sa nachádza ich priateľ. Pravdepodobne by sa neodtrhli od mobilu a dožadovali by sa informácie, kde a s kým je. Ja som však takéto sklony nemala.

Ryana mám rada. Vždy som ho mala rada. Od prvého dňa, keď si sadol vedľa mňa na prvom finančnom kurze môjho magisterského programu a usmial sa tým svojím typickým chlapčenským úsmevom. Potom už bolo všetko v našom vzťahu jednoduché. Boli sme kamaráti, študijní partneri a napokon... niečo viac.

A už som nikdy neodišla.

Niekedy rozmýšľam, či to neprebehlo až príliš ľahko. Zo spolubývajúcich sme sa stali partnermi spôsobom, ktorý sa zdal jednoduchý a samozrejvý. No teraz mám pocit, akoby sme sa vrátili znovu k spolubývajúcim. Zaujímalo by ma, čo sa zmenilo a ako je možné, že som si nevšimla, čo sa deje. Zaujímalo by ma, či si to všimol milý, sympatický Ryan alebo či je ten problém vo mne. Zaujímalo by ma... cítite, keď niekoho prestávate milovať? Alebo sa jedného dňa proste zobudíte a uvedomíte si to?

„Čo si zasa stváral?“ spýtam sa. „Ani som ťa nepočula prísť.“

Vytiahne si druhú stoličku pri kuchynskom ostrovčeku v našom elegantnom dvojizbovom byte. „Vrátil som sa až okolo tretej a ty si spala ako zabitá. Niekoľko šéfov z centrály nás po práci pozvalo na pivo a... no, jedno viedlo k druhému.“ Priateľsky sa zasmeje a pohladí ma

po vlasoch. Niektoré dni by mi to možno pripadalo sladké. Ale po tom, čo sa mi stalo včera, mi to prišlo... povýšenecké.

Zľahka sa naňho usmejem a uhladím si vlasy. Napriek pár maličkostiam je Ryan dobrý chlap. Stále si to pripomínam. Cítim sa vinná, že ma tie maličkosti iritujú, a ešte vinnejšia za to, čo to môže znamenať.

Je ako zlatý retríver. Stále veselý, pokojný a nič ho nerozhodí. A občas, keď ma nechtiac oslintá alebo mi nechá na čiernom tričku chlpy ako nejaký veľký, šťastný idiot, mám chuť naňho vyletieť. Ale myslí to dobre, takže to neurobím.

Nevšímam si to, pretože naše životy sú až sakrament-sky uponáhľané na to, aby som sa tým teraz zaoberala. Ryan je všetko, čo by som mala chcieť. Nechcem vyho-diť von oknom niekoľkoročný vzťah s dobrým chlapom len preto, že som prepracovaná a podráždená.

Pripadá mi to unáhlené. Mohla by to byť len fáza. Mohla by som to ľutovať. V našej rodine som vždy bola to zodpovedné dieťa. Nerobím unáhlené rozhodnutia.

„Znie to ako zábava,“ dodám nevzrušene. Pretože banda chlapov z ropného priemyslu, ktorí si vyrazia do mesta, neznie o nič lepšie než banda chlapov zo stavebného priemyslu, ktorí robia presne to isté.

V oboch prípadoch to znie ako prvotriedna situácia na obchytkávanie zadkov.

Keď si spomeniem na ten pocit Stanovej ruky na mo-jom tele, rozhorí sa mi tvár. Vždy som si myslela, že by som niečo také dokázala vytriasť z mysle. Keď jazdím SkyTrainom, ľudia do mňa vrážajú neustále. Ale v jeho prípade to bolo úmyselné – smer, ktorým sa uberal jeho dotyk.

Bolo to odporné. Dlho som zostala hore a premýšľala o tom. Uvedomila som si, že keď sa ma dotkol, počula som za sebou ostrý, prerývaný vzdych.

Práve ten vzdych ma podnietil k pohybu.

Práve ten vzdych mi neustále znie v ušiach. Naskočí mi z neho husia koža. Ani sa mi nechce ukázať v práci. Zrejme by ma to nemalo tak veľmi trápiť, ale trápi ma to. Nie som si istá, komu dôverujem dosť na to, aby som sa mu s tým zverila. Mohla by som to povedať Westovi, no viem, ako by zareagoval, a nechcem, aby skončil vo väzení.

Tak si vyberiem Ryana. Sladkého, milého, spoľahlivého Ryana.

„Je tu niečo, na čo by som chcela poznať tvoj názor.“

Prestane rolovať v telefóne a pozrie sa na mňa s upokojujúcim výrazom na tvári. „Jasné, zlato. Samozrejme.“

„Takže včera, na konci toho veľkého stretnutia, na ktoré som sa tak pripravovala – vieš, o ktorom hovorím?“

Oči má prilepené na displej mobilu, ale prikývne. „Áno, samozrejme. Už najmenej týždeň tu chodíš a šomreš si tú prezentáciu popod nos. Stavím sa, že si to zvládla.“

„Správne. Hej. To je ona. A išlo to dobre. Ale potom...“ Prsty si zvieram v lone, šálka čaju zostala zabudnutá na pulte predou mnou. Sústredím sa len na Ryana a snažím sa nazbierať odvahu, aby som to zo seba dostala. Ryan však venuje pozornosť niečomu, čo vyzerá ako video, na ktorom sa kúpe medvedík čistotný.

„Na konci stretnutia som niečo ukazovala svojmu šéfovi Stanovi. A on sa ma dotkol. Teda, chytil ma za zadok.“

Ryan trhne hlavou smerom ku mne a mne sa stiahne hrdlo. „Ach, do riti,“ je prvá vec, ktorú povie, ale je v tom kúsok pobavenia. Akoby to bolo nejako vtipné.

„Áno. Do riti.“

Pri mojom strohom tóne sa narovná a konečne sa tvári ustarostene. „Myslíš, že to bol zámer? Akože to spravil úmyselne?“

Bodne ma pri srdci, že toto je prvá vec, na ktorú sa pýta.

„Áno, spravil to veľmi úmyselne.“

„Dokelu. Si v poriadku?“ Odloží telefón a venuje mi plnú pozornosť, hoci zisťujem, že by som si priala, aby to neurobil.

Myslela som si, že chcem, aby mi venoval pozornosť, ale teraz sa pod jeho pohľadom cítim zahanbene. Zdá sa, že bolo ľahšie o tom hovoriť, keď sa na mňa nepozeral.

Rázne prikývnem, aby som skryla skutočnosť, že si tým vlastne nie som istá. „Povedala som mu, že to ohlásim na personálnom oddelení, ale nikto z nich tam nebol. Takže sa teraz tak trochu pripravujem na to, že tam pôjdem a oznámim to.“

Hlasno vydýchne, zavrtí sa na stoličke, položí mi ruku na nohu a potom povie to najhoršie, čo mi kedy povedal. „Do riti, Rosie. To je mi ľúto. Viem, aká je pre teba táto práca dôležitá. Myslíš, že by nebolo lepšie predstierať, že sa to nikdy nestalo? Tieto veľké spoločnosti,“ prstami ma pohladí po stehne, potom ho stisne a ja cítim, ako sa odťahujem preč od jeho dotyku, „sa držia od škandálov čo najďalej. A pre teba je to ešte stále relatívne nová pozícia... nerád by som videl, že je v ohrození.“

Ohromene sa odmlčím. Zažmurkám a pozerám na muža, s ktorým som žila posledné dva roky, a v mojom vnútri sa mieša zúrivosť s devastáciou. Pohnem ústami aj telom, ale nie je to v súlade s tým, čo cítim. „Áno. Určite. Nechcela by som nič ohroziť.“

Prikývnem a potľapkám ho po ruke, ktorú má stále na mojej nohe. Nie som si istá, kto tu koho upokojuje.

Jediné, čo viem, je, že Ryanova reakcia nie je taká, akú som od neho chcela. Chytím mu ruku a dám ju preč zo svojho tela.

„Som rád, že súhlasíš. Myslím, že na tvojom mieste by som jednoducho pokračoval v práci.“

Na tvojom mieste.

„Uhm,“ je všetko, čo zo seba dokážem dostať, keď sa od neho odtiahnem.

„Chápem to, zlato. Chápem.“ Snaží sa mi upokojujúco stlačiť rameno a mňa pri tom zaplaví vlna nepríjemných pocitov. Nechcem, aby sa ma dotýkal.

„Keď raz pracuješ v tomto odvetví tak dlho ako ja, naučíš sa, že ak chceme byť úspešní, musíme niektoré veci prehliadať.“

Namiesto odpovede len odfrknem a vo svojom vnútri si poznačím, aby som v budúcnosti prehliadla sexuálne obťažovanie. Je to mimoriadne nepríjemný postoj od niekoho, kto bol celú noc vonku a dal sa hostiť od šéfov svojej spoločnosti. Viem, že Ryan sa nazdáva, že slová, ktoré mi práve povedal, sú dobre mienené a povzbudzujúce, ale mám chuť mu za ne vraziť poriadnu do ksichtu.

Sladká, profesionálna Rosie Belmontová s titulom MBA však ľudí nebije, takže to nutkanie zaženiem a pred odchodom zamumlem: „Vďaka.“

Rozdiel v našich skúsenostiach je ako kopija, ktorú mi niekto zabodol do srdca, nie však taká, ktorú by som si v tejto chvíli nutne chcela vytiahnuť a hodiť ju do Ryana. Nemôžem si dovoliť byť ľahkovážna.

Ale to, že ani nevyzerá rozrušený? To bolí.

Nepotrebovala som, aby sa tam vybral a vymlátil zo Stana dušu, no klamala by som, keby som povedala, že

by sa mi to nepáčilo. Možno by bolo príjemné cítiť, že muž, s ktorým žijem, mi kryje chrbát. Že bude brániť moju česť – aj keď to môže znieť tuctovo a staromódne. Stačila by aj najmenšia iskierka zúrivosti ohľadom môjho bezpečia, ohľadom tej nespravodlivosti.

Dočerta, stačilo by mi aj objatie.

Ani jedno z toho som nedostala.

Keď sa neskôr chystám odísť, Ryan mi spoza sklenných dverí sprchy ukáže zdvihnutý palec a povie: „Choď na to, tiger.“

Vo vlaku mi je celú cestu do práce zle. Vo výťahu smerom na naše poschodie sa roztrasiem. Sklopím zrak a viem, že ak sa mi podarí dostať do súkromia svojej maličkkej kancelárie, za zatvorenými dverami sa dokážem opäť upokojiť.

Zastavila ma však Linda z personálneho oddelenia. Tvári sa ospravedlňujúco ešte skôr, ako niečo povie. „Dobré ráno, Rosalie. Keď sa vybalíš, môžeš prísť do mojej kancelárie?“

„Áno, samozrejme,“ prikývnem a hlas sa mi zlomí.

Vymeníme si rovnaké vynútené úsmevy, a keď sa od nej odvrátim, po líci sa mi skotúľa veľká, tučná slza. Pretože presne viem, čo príde.